

have haft om Sommeren, saa er det vanskeligt for os at kende dem, naar vi møde dem. Og jeg hævder, at det ikke er dem. Jeg siger, det er en hel anden Slags Polakker, der er i København. Det er aldeles ikke de Sæsonarbejdere, vi kende fra Landet om Sommeren. Det er russiske Polakker, som, rimeligvis af politiske Grunde, ikke befinde sig vel hjemme, og som her finde en vis Forstaaelse hos Socialdemokratiet. Dette er det virkelige Forhold med Polakkolonien i København. Jeg tror heller ikke, det ærede Medlem i Virkeligheden tør paastaa det modsatte. (Marott: Jo, jeg tør). Saa tror jeg, at det ærede Medlem ved nærmere Undersøgelse vil komme til det Resultat, at denne Paastand er lige saa forkert som alle de andre, han har fremsat.

Det ærede Medlem var forbavset over, at der virkelig fandtes et Medlem af dette Ting, som vilde staa op og forsvare et Forhold som det, der her er under Diskussion. Jeg kan ikke begribe, at det ærede Medlem kan have en saadan Anskuelse, for det er dog klart, at naar man, tvungen af Omstændighederne, har maattet ty til Arbejdskraft af denne Art, og man, som jeg før gjorde, erkender, at det er forbundet med forskellige Ulemper, saa kan man dog ikke vel finde sig i at høre et Medlem af den danske Rigsdag tillægge alle de paa-gældende — og det er efterhaanden mange, der her i Landet benytte fremmed Arbejds-kraft — slette Motiver uden at staa op og forsvare dem, naar man kender Forholdene, som de virkelig ere. Jeg finder det endogsaa overordentlig nærliggende, at man staar op og forsværer disse Mennesker overfor saa urimelige Angreb, som det ærede Medlem her har fremsat.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem havde baaret sig rigtigere ad, dersom han ud af det, jeg sagde, og som var alt andet end udæskende, ganske sagligt, havde taget den Indrømmelse, der laa i mine Udtalelser, at det ærede Medlem paa visse Punkter havde en vis Ret, nemlig deri, at der virkelig ved en saadan Indførsel af fremmed Arbejdskraft kan være en vis Fare, hvi den tager et for stort Omfang, og navnlig, at der kan være en vis Fare, hvis det skulde blive Regelen, at den fremmede Arbejdskraft slog sig ned her i Landet som Landets egne Borgere. Hvis det ærede Medlem havde taget denne Indrømmelse ud af mine Udtalelser og erkendt den gode Villie fra vor Side til at forhandle om dette Spørgsmaal og til at søge at undgaa de Ulemper, der ere forbundne med Indførsel

og Brug af fremmed Arbejdskraft, og samtidig havde erkendt, at de Mennesker, som bruge den, virkelig ikke ere slettere Statsborgere end andre, men ere ganske almindelige næringsdrivende Borgere, som til deres Bedrifts Udøvelse ere henviste til at bruge denne Arbejdskraft og i øvrigt selvfølgelig lige saa fuldt hædninge som andre Borgere, saa vilde det ærede Medlem have baaret sig langt fornuftigere ad, end han nu gjorde. Thi at føre den Kamp, det ærede Medlem fører, saa langt ud i personlige Betragtninger, som han gjorde, trækker jeg i Virkeligheden svækker hans Stilling Stedet for at styrke den.

Pinstrup: Den højtærede Minister og det høje Ting maa ikke undre sig over, at jeg har fundet det mærkeligt, at han, naar man har villet gøre en Forandring af Postkontorer til Brevsamlingssteder, saa netop har truffet at begynde med saadanne i den Valgkreds; jeg har den Ære at repræsentere, nemlig Hjallerup, Flønskjold og Asaa. Vi hørte, at Ministeren har begyndt med Hjallerup og agter at sætte med Flønskjold, og saa kommer Turen formentlig til Asaa. Jeg tvivlede før, at der i disse Forhold hidtil er været nogen Vilkaarlighed, og det er en Virkaarlighed, jeg vil henstille til den højtærede Minister og det høje Finudvalg at være med til at afskaffe og sætte en bestemt Grænse, saaledes at naar Forretningernes Tal er over det og det skal der være et Postkontor, er det underligt, at det et Brevsamlingssted. Derved kommer man ud over enhver som helst Mistanke for Vilkaarlighed i saa Henseende.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Jeg har nu ikke nævnt Asaa, jeg véd nemlig ikke noget om, at der er nogen Udsigt til at Asaa kan blive ledigt, og først da kan der være Tale om, at ogsaa Asaa kommer med. Jeg har ikke nævnt tre, kun to Posthuse fra ikke nævnt tre. Det er Sparekredsen. Det ærede Medlem har nævnt Asaa, den kommissionen, Flønskjold. Naar Kommissionen har ledet Opmærksomheden paa, at saadanne Postkontorer burde nedlægges, har jeg kun taget det ene Hensyn, at Besparelsen om Nedlæggelsen skulde tages i et andet Sted bliver Ledighed. Hvis jeg véd ikke, hvornaar der kan være om, at enten Asaa eller Flønskjold er nævnt — udsætning